

“İmparatora kartal; Krala aksungur; Prense bayağı doğan;
Şövalyeye uludoğan; Leydiye bozdoğan; Odabaşına çakır
kuşu; Papaza atmaca; Kutsal su Papazına bayağı atmaca;
Uşğa kerkenez.”

*Boke of St Albans'tan (1486) ve
bir Harley Koleksiyonu yazmasından seçilmiştir*

Bütün perdeler kapalıydı. Pencere, gece göğünün renginde keskin hatlı bir kütleydi. Yatak odasının içindeki karanlık kumlu geliyordu göze. Dolapla yatağın şekli karanlıkta zor seçiliyordu. Sessizlik.

Billy yatağın dış tarafına kaydı. Jud da onunla birlikte kayıp yatağın yarısını boş bıraktı. Burnundan bir homurtu çıktı, burnunu ovuşturdu. Billy iniledi. Yerleştiler. Rüzgâr cama vuruyor, dış duvarı dövüyordu.

Billy öbür tarafa döndü. Jud da dönüp onun boynuna öksürdü. Billy battaniyeyi kulaklarına kadar çekip boynunu sildi. Şimdi yatağın büyük kısmı boştu, boş kalan yer hemen soğudu. Sessizlik. Sonra saat çalmaya başladı. Billy sesle doğruluverdi, karanlıkta gözlerini açmadan el yordamıyla saati aradı. Jud homurdanıp çarşafın soğuk yerine çekildi. Elini yatağın kenarından aşağıya uzatıp saati devirdi, yakalamaya çalışırken çarpıp daha uzağa itti.

“Gel buraya Allah’ın cezası.”

Aşağıya uzanıp saati iki eliyle yakaladı. Saatin camı bir avcuna yerleşirken öbür elinin parmakları saatin arkasındaki topları, kelebekleri kurcaladı. Pimini buldu, ses kesildi. Yeniden yatağa kıvrıldı, saati arka üstü yatar halde bıraktı.

“Allah’ın belası şey.”

Yatağın kendine ait tarafında homurdanıp birkaç dakikada bir dönerek yattı. Billy sırtı ona dönük, dinleyerek yatıyordu. Sonra yanağını yastıktan biraz kaldırdı.

“Jud?”

“Ne var?”

“Kalksan iyi olacak.”

Karşılık gelmedi.

“Saatin alarmı sustu ya.”

“Bilmiyor muyum sanıyorsun?”

Jud battaniyeye sıkıca sarınıp başını yastığa gömdü. Kimildanmadan yattılar.

“Jud?”

“Ne?”

“Geç kalacaksın.”

“Of, sus be.”

“Saat çalmaz artık.”

“SUS dedim.”

Battaniyenin altından bir yumruk savurup Billy'nin böbreğine vurdu.

“Yapma! Acıttın!”

“Sus o zaman sen de.”

“Anneme söyleyeceğim seni.”

Jud bir yumruk daha salladı. Billy hüngürdeyerek debelenip yatağın ucundaki soğuk yere çekildi. Jud kalkıp yatağın kenarında bir an oturdu kaldı, sonra ayağa kalktı, el yordamıyla gidip odanın ışığını açtı. Billy yatağın ortasına döndü, battaniyenin altında kayboldu.

“Benim için saati kursana Jud. Yediye.”

“Kendin kur.”

“Hadi be, ayaktasın.”

Jud Billy'nin kazağının içinden gömleğini çıkardı, kazağı kendi üstüne geçirdi. Billy Jud'un yerine kıvrılırken yatağın yaylarını gıcırdattı. Jud battaniyedeki kabarıklığa baktı, gidip battaniyeyi Billy'nin üzerinden çekiverdi, yatak açıkta kaldı.

“Koşuş kalk!”

Billy bir an ellerini apış arasına sokmuş halde, kıvrıldığı yerde kaldı. Sonra doğruldu, battaniyeyi üstüne çekmek için yatağın ayak ucuna emekledi.

“Adi herif, sırf sen kalkmak zorundasın diye...”

“Birkaç hafta kaldı oğlum, sonra sen de benimle birlikte kal-kacaksın.”

Jud sahanlığa çıktı. Billy dirseğine yaslanıp doğruldu.

“Işığı kapa bari!”

Jud alt kata indi. Billy yatağın kenarına oturup saati yeniden kurdu, muşamba kaplı zeminde sekerek koşup ışığı kapadı. Yatağa girdiğinde çarşaf enikonu soğumuştü. Ürperdi, debelenip sıcak bir yer aradı.

Yataktan kalkıp aşağı kata indiğinde hava hâlâ karanlıktı. Oturma odasının perdeleri çekiliydi; ışığı açınca, şömine yanmadığı için oda

gözüne kasvetli ve soğuk göründü. Saati şömine rafına koyduktan sonra kanepenin üstünden annesinin kazağını aldı ve gömleğinin üstüne giydi.

Çöp kovasındaki külleri boşaltırken saat çalmaya başladı. Kovanın kapağını yerine bırakıp içeri koşarken yüzüne bir toz bulutu yükseldi, ama yetişmeden saatin zili durdu. Boş ızgaranın önüne diz çöktü, gazete yapraklarını gevşek toplar halinde buruşturdu, ızgaranın üstüne ortanca demeti gibi yerleştirdi. Sonra küçük baltayı eline aldı, şöminenin tabanına bir odun parçası yerleştirip baltayı tam ortasına indirdi. Balta tahtaya girdi, orada kaldı. Baltayı odunla birlikte kaldırıp yere çarptı, odun ikiye ayrıldı, baltanın ağız şöminenin çinisini çentti. Yarım parçaları alıp ikiye, üçe, dörde kırdı, sonra bu çıraları kâğıdın üzerine Kızılderili çadırının direkleri gibi yerleştirdi. İnşaattı, kömür parçalarını gevşek bir kabuk gibi, aralarından çıralarla kâğıtlar görünecek şekilde yerleştirerek tamamladı. Kâğıt ilk kibritle tutuştu, alevler altından hızla yayıldı, aralardan duman tütmeğe, çıralar çıtırdamaya başladı. Kurduğu yapının arkasından ilk alevlerin harlamasını bekledikten sonra kalkıp mutfağa gitti, kilerin kapısını açtı. Raflarda bir paket kuru bezelyeyle yarım şişe sirke vardı. Ekmek kutusu boştu. Girişin hemen içinde, elektrik saatinin diski cam muhafazasının içinde ağır ağır dönüyordu. Kırmızı ok bir görünüp bir kayboluyordu. Billy kapıyı kapadı, sokak kapısını açtı. Basamakta iki boş süt şişesi duruyordu. Kapının pervazına bir yumruk indirdi.

“Her sabah aynı şey. Gecedен biraz saklayacağım artık.”

İçeri girecekken durdu, tekrar dışarı baktı. Garajın kapısı açıktı. Dar beton yoldan koşarak gidip mutfağın ışığında içeri baktı.

“Hiç utanması yok!”

Bir yağ tenekesini bir tekmede garajın dibine gönderdi, sonra koşarak eve döndü. Kömür tutuşmuştu, sarı alevler artık hafif bir sıcaklık yayıyordu. Ayakkabılarını bağcıklarını çözmeden giyip rüzgârlığını kaptı. Fermuarı bozuktu, ön duvarın üstünden atlayıp caddede koşarken kumaşı sırtında şişiyordu.

Gök griye çalıyordu; konutların ardındaki tarlaların üzerinde soluk griydi ama tepede kararıyordu, şehrin üzerine doğru kömür karasıydı. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu, birkaç pencerede perdelerin renklerini seçtiren ışıklar vardı. Billy gece vardiyasından sessizce dönen iki maden işçisinin yanından geçti. İş tulumlu bir

adam bisikletinin pedallarını ağır ağır çevirerek geçip gitti. Dördü birbirlerine yaklaştılar, ayrıldılar, farklı hızlarla farklı yönlere doğru gittiler.

Billy çocuk parkına geldi. Kapısı kilitli olduğu için geri çekilip tel örgü çitin üzerine sıçrayıp tırmandı, inmek için bir ayağını çitin üstüne koydu. Beton direklerin arasındaki tel ağırlığının altında baştan sona sarsıldı. Bir eliyle bir ayağı çitin üstündeydi, diğer koluyla dengesini bulmaya çalıştı ama uğraştıkça çit daha fazla sarsıldı, sonunda onu silkip diğer tarafa, uzun çimenlerin üzerine attı. Billy ayağa kalktı. Ayakkabılarıyla kot pantolonu sırlıslam olmuş, bir eline de köpek pisliği bulaşmıştı. Elini otlara sürtüp temizledi, parmaklarını kokladı, ardından futbol sahasını koşarak geçti. Kalenin arkasındaki sıra sıra salıncaklar üstteki demir çubuklarına sarılıydı. Sahanın öbür tarafındaki çitin altında köpeklerin kazdığı bir çukur buldu, içinden sürünerek şehir yoluna çıktı. Yoldan çift katlı bir otobüs, hemen peşinden de iki araba geçti. Sesleri alçalıp duyulmaz oldu ve geçen başka araba olmadı. Sokak lambaları söndü ve karanlık sabahın içinde birkaç saniye boyunca, yolun karşısına geçen Billy'nin ayakkabılarının gıcirtısından başka ses duyulmadı.

Dükânâna girerken zil şingirdadı. Bay Porter başını kaldırıp baktıktan sonra gazeteleri tezgâhta üst üste gelecekleri şekilde dizmeye devam etti.

“Gelmeyeceksin sandım.”

“Neden? Geç kalmadım ki.”

Porter yelek cebinden bir saat çıkarıp avcunda kronometre gibi tuttu. Baktı, cebine koydu. Billy tezgâhın önünden bez çantayı aldı, askısını başının üstünden geçirip omzuna astı. Çanta beline düştü. Askının kıvrılmış yerini düzelttikten sonra çantanın kapağını açıp içindeki dergi, gazete destelerine baktı.

“Ama neredeyse kahyordum.”

“Anlamadım?”

“Geç kahyordum. Bizim Jud madene benim bisikletimle gitmiş.”

Porter gazeteleri ayırmayı bıraktı, tezgâhın arkasından Billy'ye baktı.

“Ne yapacaksın peki?”

“Yürüyeceğim.”

“Yürüyecek misin? Ne kadar sürer sence?”

“Fazla uzun sürmez.”

“Bazı insanlar gazeteyi çıktığı gün okumak ister, biliyorsun.”

“Kabahat bende mi? Bisikletimi al diye ben mi dedim?”

“Demedin, ben de edepsizlik et demedim. Duydun mu?”

Billy duymuştu.

“Senin işin için bekleyenlerin listesi buradan şehre yol olur. Hem içlerinde esaslı delikanlılar var. Firs Hill’den, bu civardan gençler.”

Billy ayaklarını yere sürüp o mühim gençlerden biri içinde bekliyormuş gibi çantaya baktı.

“O kadar uzun sürmez. Daha önce de yayan yapmıştım.”

Porter başını iki yana salladı, bir deste dergiyi dört kenarını tezgâha vurarak hizaladı. Billy elektrikli ısıtıcıya yanaştı, önünde ayaklarını ayırıp elini arkasına atıp durdu. Porter başını kaldırıp ona bakınca Billy’nin elleri iki yanına düştü.

“Bilmiyorum artık, hep aynı.”

“Ne var, seni hiç mahcup ettim mi?”

Zil şingirdadı. Porter gülümseyerek doğruldu.

“Günaydın efendim. Gene pek parlak değil.”

“Yirmilik Players.”

“Hemen efendim.”

Porter dönüp parmağını sigaraların istiflendiği rafta gezdirdi. Parmakları Players’a gelince üst taraftaki paketlere tırmandı. Billy elini uzatıp tezgâhın kenarındaki teşhir tablasından iki çikolata aldı. Porter dönerken çantasına atıverdi. Porter sigaraları verip kassayı açtı.

Son heceyi kasanın ziliyle aynı anda yükseltti: “Teşekkür-ler.”

“İyi günler efendim.”

Dükkândan çıkan adamın arkasından baktıktan sonra gene Billy’ye döndü.

“Seni işe aldığım zaman ne dediler biliyor musun?”

Cevabı Billy’nin vermesini umar gibi bekledi.

“Gözünü açık tut, çünkü o mahalledekilerin hepsi aynıdır dediler. Dikkat etmezsen gözünden sürmeni bile çalarlar.”

“Ben hiç çalmadım ama, değil mi?”

“Hiç fırsat vermedim de ondan.”

“Gerek de yok. Başımı derde sokmayı bıraktım artık.”

Porter ağzını açtı, gözlerini kırıştırdı, sonra saatini çıkarıp baktı.

“Bütün gün orada dikilecek misin sen?”

Saati sallayıp kulağına götürdü.

“Şimdi millet telefon edip neden gazeteler zamanında teslim edilmedi diye sormaya başlar.”

Billy dükkândan çıktı. Artık şehir yolundan devamlı arabalar geçiyordu, şehre gidecekler otobüs duraklarında sıra olmuştu. Billy şehrin aksi yönünde yürüyerek yanlarından geçti. Kum sıvalı ya da taş kaplamalı, camları küçük bölmeli bir sıra müstakil eve gazete bırakmaya koyuldu. Sıra bitti, ana yola çıkıp Firs Hill'i tırmanmaya başladı. Yokuş dikti. Çimleri kırılmış bankete düzenli aralıklarla ağaç dikilmişti ve evler yoldan epey gerideydi, ağaçlar ve ince dallardan örülmüş yüksek çitler evleri birbirlerinden ve yoldan perde-liyordu. Billy tepesi sivri uçlu ferforje bir bahçe kapısında durdu. Sövelerinin birinde bir tabela vardı: SATICI, DİLENCİ GİREMEZ. Billy bahçe yoluna baktı, ağzına iki parça çikolata attı. Kapının bir kanadını ardına kadar açık bırakıp eve doğru yürüdü. Orman gülü çalıları bahçe yolunun iki yanını ta ön kapıya kadar sarmıştı. Köpek kapağını itti. Zor açıldı, menteşeleri gıcırdadı. Evin köşelerine doğru baktı, sonra gazeteyi kapaktan içeri itti, kapağı yavaş yavaş bırakıp gazeteyi sıkıştırdı. Öndeki bütün pencerelerin perdeleri kapalıydı. Bahçe yabanileşmiş, bahçe yolunun asfaltını yosunlarla otlar kaplamıştı. Billy son birkaç metreye kadar otlarla yosunlara basa basa gittikten sonra bir koşu koparıp kendini sokağa attı, bahçe kapısını çarpıp kapadı. Son iki çikolata parçasının kâğıdını açarken arkasına baktı. Orman gülü çalılarında birinin altından bir ardıç kuşu çıktı, gevşek asfalt kırıklarının arasındaki topraktan bir solucanı çekiştirmeye başladı. Solucanın tepesinde durup yukarı çekerken benekli boğazı ortaya çıktı, gagası göğe döndü. Solucan esnedi ama toprağa tutundu. Ardıçkuşu başını eğdi ve daha keskin bir açıyla çekti. Solucan yerinden gene çıkmayınca ardıçkuşu toprağa inip gevşek asfalt kırığının arasından sertçe çekti. Solucanı topraktan söktü, gagasında tutarak tekrar çalının altına girdi. Billy çikolatanın kâğıdını demir kapının aralığından bir fiskede içeri attı ve yoluna devam etti.

Süt arabası kaldırımın yakınından inleyerek yokuşu çıktı. Kaldırım tarafındaki lastikleri sokak ızgaralarına girdikçe şişeler kaskalarında şingirdiyordu. Süt arabası durdu, sürücü ıslık çalarak indi. Arkadan bir kasa çekip sokağın karşısına götürdü. Billy arabaya yaklaşırken etrafa baktı. Yokuşta kimse yoktu. Arabadan bir şişe

portakal suyu ile bir karton da yumurta alıp çantasına attı. Sürücü geri döndüğünde Billy bir sonraki evin gazetesini bırakıyordu. Süt arabası gene yanından geçip gitti. Durdu, sürücü bir sigara yakıp Billy'nin yetişmesini bekledi.

“Nasıl gidiyor delikanlı?”

Billy durdu, arabaya yaslandı.

“İdare eder.”

“Atayım mı seni?”

Adam sırtarak arabaya pat pat vurdu.

“Taban tepmekten iyidir.”

“Çok da iyi sayılmaz.”

Billy arka tekere bir tekme attı.

“Saatte anca yirmi falan yapar bunlar.”

“Gene de yürümekten iyidir, değil mi?”

“Çocuk kaykayıyla daha hızlı giderim.”

Sütçü sigarasının ucunu kıvrarak söndürdü ve ucuna üfledi.

“Ben hep ne derim bilir misin?”

“Ne?”

“Üçüncü mevkide gitmek birinci sınıf yürümekten iyidir.”

Hesap pusulasını tulumunun cebine sokup iki elinde birer şişe sütle karşıya geçti. Billy arabanın açık kasasının üstünden sütçüye baktıktan sonra çantasını karıştırıp portakal suyunu çıkardı. Şişeyi başparmağıyla serçe parmağı arasında yatay tuttu, sonra eğip hava kabarcığını şişe boyunca yukarı aşağı kaydırды. Tepeden dibe, tepeden dibe, kabarcıklar camdan bir kar fırtınası gibi savrulana kadar çalkaladı. Başparmağıyla kapağını delip içindekini iki yudumda içti, şişeyi kasalardan birine bıraktı, yokuş yukarı yoluna devam etti.

Firs Hill'in tepesinde bir sokak, yolu T şeklinde kesiyordu. Billy sola döndü. Burada kaldırım yoktu ve sokaktan arabalar geçtikçe Billy ya karşıya geçiyor ya da kenardaki uzun otların arasına çekilip arabanın geçmesini bekliyordu. Tarlalar ve birkaç çit çalısı vadiye iniyordu. Şehir yolunda oyuncak gibi arabalar ilerliyordu ve yolun karşısında, vadinin dibinde konutlar uzanıyordu. Şehir tarafında maden ocağı bacasıyla madenin ağzındaki kuyu asansörü çatıların üzerinden görünüyordu; konutların arka tarafında yama yama siyah, gri ve soluk kış yeşili tarlalar vardı; tarlaların bitiminde, karşı yamaçta, mürekkep lekesi kadar kesin hatlı duran orman başlıyordu.

Rüzgâr fundalığın tepesinden sokağın içine doğru uğuldamaya başlayınca Billy ceketine sarındı. Ama fermuarı bozuk olduğu için ceketin önü gene açıldı. Karşıya geçti, sırtını bir duvara yaslayıp çömeldi. Taşlar ıslaktı, cilalı deri gibi kahverengiyle yeşilin türlü tonunda parlıyorlardı. Çantasını açıp içindekileri karıştırdı. *Dandy* dergisini çıkardı, çabucak *Desperate Dan*'i açtı.

Dan düğüne gitmektedir. Yeğenleri hazırlanmasına yardım ederler. Yeğenlerinden kız olanı Dan'ın fötr şapkasını sandalyenin üstüne koyar. Dan şapkasının üstüne oturunca *haşırt* diye ses çıkar. Yenisini almaya gider ama şapkalar başına ÇOK KÜÇÜK gelir. Tezgâhtar, dükkândaki en büyük boy bu, der. Dan şapkayı takıp dener. Olacak galiba der ama oturtmaya çalışırken şapkanın kenarı sökülür, şapka yüzüne kadar iner. Dan kenarın üstünden bakıp *AH OLAMAZ!* der. Dükkândan çıkınca aklına bir fikir gelir ve karede görülmeyen bir şeyi işaret eder. *Hah, tam aradığım şey!* der ama yapacağı şeyi kimsenin görmemesi için Şehir Meydanı'nı boşaltması gerekmektedir. Yakındaki yangın musluğuna eğilip vurur. Meydana fiskiyeden su yağmaya başlar ve herkesi sırlıslık eder, hepsi evlerine dönmek zorunda kalırlar ve meydan boşalır. Güzel, artık istediğimi alabilirim, der Dan. Sonraki resimde Dan büyük gri bir silindir şapka denemektedir. Halinden memnun görünen Dan, *İşte bu! Ismarlama gibi oldu,* der. Düğüne gider ve resepsiyon salonunda şapkasını vestiyer görevlisine verir. Görevli şapkayı tutamaz ve şapka *Çatırt!* diye ayağına düşer. *Ayy ay!* diye bağırır görevli. *İmdat! Bu nasıl şapka! Taştan mıdır nedir?* der şapkayı kaldırmaya çabalarken. Son kare şapkanın nereden geldiğini göstermektedir: Şehir Meydanı'ndaki heykelin başından: WILLIAM SMITH, KAKTÜSELİ BELEDİYE BAŞKANI, 1865-86. TAM ÖĞLE VAKTİ BLACK JAKE TARAFINDAN VURULARAK ÖLDÜRÜLDÜ.

Billy rüzgâra karşı ayağa kalktı, dizlerini esnetip sokağa indi. Sarkıp kalçasına çarpmasın diye çantasını koltuğunun altına sıkıştırıp koşmaya başladı. *Dandy*'yi bir gazete ve birkaç dergiyle birlikte bir çiftlik evine bıraktı. Bahçeden geçerken ve çıkana kadar bir İskoç çoban köpeği peşinden havladı. Sokağa çıkınca da peşinden geldi, sonra durup yokuşun ardında gözden kaybolana kadar havlamayı sürdürdü. Billy gene koşmaya başladı. Bir gazeteyi teleskop gibi yuvarladı ve ucundan bakarak koştu. Sonunda sokak hizasının gerisinde kalan bir taş ev gördü. O zaman yavaşlayıp yürümeye başladı, gazeteyi açıp düzeltti, kıvrımı kaybolsun diye tersine yuvarladı.

Evin yanına, açık garajın önüne gri bir Bentley park etmişti. Billy bahçe yolundan yürürken gözlerini Bentley'den ayırmadı, yolun sonuna varınca dönüp arabanın içine, ön paneline baktı. Evin ön kapısı açılınca arabanın yanından hemen ayrıldı, gerisingeri döndü. Evden koyu renk takım elbiseli bir adam, peşinden de okul formalı iki küçük kız çıktı. Hepsi arabanın ön tarafına bindiler, kızlar kapıda sabahlığıyla duran kadına el salladılar. Billy kadına gazeteyi verip arkasından evin içine doğru baktı. Hol ve merdivenler halı kaplıydı. Bir duvar boyunca uzanan üzeri cam raflı radyatör vardı, rafın üstünde taze nergis çiçekleri konmuş bir vazoduruyordu. Araba gaz vermeden bahçe yolundan çıkıp sokağa döndü. Kadın elindeki gazeteyle el sallayıp kapıyı kapadı. Billy yürüyerek eve geri döndü, posta kutusunun kapağını itip evin içine baktı. Akan banyo suyunun sesi geliyordu. Radyo çalışıyordu. Kadın elinde transistörlü radyoyla üst kata çıkıyordu. Arabanın lastikleri bahçe yolunda yılan sırtını andıran iki desenli bir şerit bırakmıştı.

Billy dükkânın önünde gazete çantasından çıkardığı karton kutudaki yumurtaları ceketinin astarına dikili büyük cebe aktardı. Cep yumurtaların ağırlığıyla sarktı ama ceketin önünü kapayınca dışarıdan belli olmadı.

Porter zilin çalmasıyla dönüp baktı. Tezgâhın arkasında merdivene çıkmış, rafları yeni kâğıtlarla kaplıyordu.

“İyi akşamlar.”

“Çok uzun sürmez dememiş miydin?”

“Ne yaptın, yarısını bir çalının arkasına mı attın?”

“Öyle bir şeye hiç gerek yok. Dönüş yolunda birkaç kestirme biliyorum.”

“Muhakkak biliyorsundur, birilerinin bahçesinden geçmişsindir.”

“Yoo, birkaç tarladan geçtim. Kaç mil kısaldı yolum.”

“İyi ki çiftçi seni görmemiş, yoksa kışına bir tüfek dolusu saçmayı yerdin.”

“Niye ki? Tarlalarda sadece ot bitmişti.”

Billy gazete çantasını ikiye katladı, tezgâha bıraktı.

“Oraya koyma. Yerini biliyorsun.”

Billy tezgâhın etrafından dolaştı, sığışarak merdivenin yanından geçti. Porter o geçene dek merdivende kaldıktan sonra Billy'nin tezgâhın arkasındaki çekmeceyi açıp çantayı içine tıkmasını izledi.

“Bundan sonra gazeteleri de ben dağıtayım istersin artık.”
Billy çekmeceyi diziyle itip kapadı, başını kaldırıp Porter’a baktı.
“Saat kaç?”
“Okulda olman gereken saat.”
“O kadar geç oldu mu ya?”
Porter başını ağır ağır iki yana sallayıp raflara döndü.
“Onu da sana ben öğretmeyeceğim herhalde.”
Billy sıkışarak yanından geçerken merdiveni sarstı ve Porter’ın bacaklarına sarıldı.
“Dikkat edin Bay Porter.”
Porter kollarını iki yana açıp rafların arasına doğru düştü, parmakları tutunacak yer aradı.
“Bir şey yok. Tuttum sizi.”
Adam rafa tutunup doğrulur, dengesini yeniden bulurken Billy bacaklarından tuttu. Porter’ın yüzüyle başının tepesindeki kel yeri terden parlıyordu.
“Sakar herif. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”
“Dengemi kaybettim.”
“Hiç şaşırmadım.”
Porter iki eliyle tutunarak merdivenden geri geri indi.
“Yüreğim ağzıma geldi.”
Yere inip elini ceketinin göğüs cebine bastırdı. Rahatlayıp tezgâhın arkasındaki tabureye oturdu, bir oh çekti.
“İyisiniz ya Bay Porter?”
“İyiyim iyi! Harikayım hatta!”
“Gidiyorum ben o zaman.”
Billy kapıya gitti.
“Akşama geç kalma.”

Konutlar çocuk kaynıyordu: Annelerinin elinden tutmuş küçükler, kendi başlarına küçükler, başka küçüklerle birlikte olan küçükler, küçüklerle ilkokul öğrencilerinden oluşan gruplar; tek başına, çiftler halinde, üçlü gruplar, çeteler halinde ve bisikletle gezen ortaokullular. Sessizce yürüyenler, duvarların üstünde yürüyenler, konuşarak yürüyenler, alçak veya yüksek perdeden gülüşenler; koşanlar, kovalayanlar, oynayanlar, sövenler, sigara tütürenler, zil çalanlar, birbirlerine seslenenler – hepsi okul yolundaydılar.